

בש"פ 5253/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 5253/14

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: ג' באב התשע"ד (30.07.14)

בשם המבקשת: עו"ד ארז בן-ארויה
בשם המשיב: עו"ד פאדי חמדאן

החלטה

1. בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), וסעיף 10 לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 (להלן: חוק הנוער), בגדרה מבוקש כי מעצר המשיב יוארך בארבעים וחמישה ימים החל מיום 30.7.2014, או עד למתן פסק דין בת"פ 51681-10-13 בבית משפט השלום ברמלה, לפי המוקדם.

2. בפתח הדברים ייאמר, כי הבקשה דנא הוגשה ביום 29.7.2014 בשעה 19:00 - ערב לפני מועד פקיעת מעצרו

עמוד 1

של המשיב. הבקשה הוגשה בתחילה על-גבי עמוד בודד, ללא נימוקים, תוך שצוין כי: "המבקשת מתנצלת בפני בית המשפט הנכבד על הגשת הבקשה באיחור, הנובע מתקלה בפרקליטות המחוז [...] בשל סד הזמנים הקצר מוגשת הבקשה כעת ללא נימוקים, הבקשה המנומקת תוגש בהמשך הערב". עוד באותו הערב ניתנה החלטתי לפיה המבקשת תמציא לבא-כוח המשיב את הבקשה עד לשעה 22:00, כאשר דיון בבקשה נקבע למחרת בבוקר בשעה 8:30. בהמשך אשוב להילוך זה של המבקשת שהעמיד את בית המשפט ואת בא-כוח המשיב בפני סד זמנים דוחק ביותר, שחייב קביעת מועד דיון קרוב בימי חג לעדה המוסלמית, עליה נמנים הסנגור ומשפחת המשיב, על-אף שמועד סיום תקופת המעצר הראשונה אינו בגדר נתון נסתר שלא ניתן היה להיערך לקראתו מבעוד מועד.

כתב האישום

3. בכתב האישום מיום 24.10.2013 יוחסה למשיב, קטין יליד 1997, עבירה של מעשה מגונה תוך שימוש בכוח לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, התשל"ז-1997. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 29.9.2013, בשעה 01:00 לפנות בוקר, שבה המתלוננת, ילידת 1995, לבניין מגוריה בעיר לוד. המתלוננת נכנסה לבניין המגורים, ואז הגיח המשיב לעברה מכיוון מקלט הבניין. המשיב לפת את מותניה של המתלוננת, ניסה להיצמד לגופה והפשיל את מכנסיה ואת תחתוניה. המתלוננת נאבקה עם המשיב וניסתה להתנגד למעשה, אך בתגובה חתך המשיב את אגודלה השמאלי באמצעות חפץ חד, משך בשערות ראשה ואף תלש את חלקן. בהמשך, למשמע צעקותיה של המתלוננת, הפסיק המשיב את ביצוע המעשה ונמלט מהמקום.

הליכי המעצר

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. הדיון בבקשת המעצר נדחה מספר פעמים מסיבות שונות, וביני לבני הוגשו לבית המשפט מספר תסקירי מעצר אודות המשיב. בתסקיר המעצר הראשון מיום 27.10.2013 נכתב, כי המשיב הוא בן למשפחה בדווית המוכרת לשירותי הרווחה בעיר לוד. נאמר, כי המשיב סבל מבעיות הסתגלות למסגרות החינוכיות מאז ילדותו, ופרט לכתב האישום דן הוגשו נגדו עוד מספר כתבי אישום נוספים שעניינם עבירות רכב, רכוש ואלימות (התלויים ועומדים בעת הזו). בנוסף צוין, כי בשיחה עם שירות המבחן ביקש המשיב לחזור לבית הוריו, אך התנגד לאפשרות לשלבו במסגרת חוץ ביתית. שירות המבחן קבע כי "מדובר בנער שרבים לגביו גורמי הסיכון להמשך מעורבות בפלילים", וכי קיים ספק אם הוריו יוכלו לפקח עליו במסגרת חלופת מעצר בביתם. עם זאת ציין שירות המבחן, כי יש לבחון את התאמתו של המשיב למסגרת מוסדית חוץ ביתית, ככל שהוא מוכן לכך.

ביום 5.11.2013 הוגש תסקיר מעצר משלים בו צוין כי המשיב אינו מסכים לחלופה מוסדית, ומבקש לבחון חלופת מעצר בבית אחותו בעיר רהט. ביום 13.11.2013 הוגש תסקיר משלים נוסף בו נאמר כי החלופה שהוצעה בעיר רהט "אינה אידיאלית, אך הינה החלופה היחידה המוצעת ע"י בני המשפחה" וכי זו החלופה היחידה העומדת על הפרק ככל שבית המשפט יסבור כי יש לשחרר את המשיב לחלופת מעצר. בנוסף המליץ שירות המבחן, כי ככל שיוחלט לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, יש לעשות כן בכפוף לפיקוח אלקטרוני וצו פיקוח לשלושה חודשים.

ביום 14.11.2013, לרקע תסקירי המעצר, קבע בית המשפט לנוער (בית משפט השלום בראשון לציון, כב' השופט ש' שטיין), כי על אף שחלופת המעצר אינה אידיאלית, יש מקום לשחרר את המשיב לחלופת מעצר מלאה בבית

אחותו בעיר רהט, בכפוף למספר תנאים מגבילים, בהם איזוק אלקטרוני ופיקוח על-ידי אחותו. בתוך כך נקבע, כי המשיב יוכל לצאת להתאווורות בתחומי העיר רהט מידי יום בין השעות 16:00 עד 18:00 בליווי אחותו המפקחת.

לאחר שהמשיב לא הסדיר את תנאי הפיקוח האלקטרוני כנדרש בהחלטת השחרור, הגישה המבקשת בקשה לעיון חוזר. ביום 3.2.2014 קבע בית המשפט לנוער (בית משפט השלום בראשון לציון, כב' השופט מ' מזרחי), כי יוגש תסקיר מעצר עדכני נוסף בעניינו של המשיב. בתסקיר שהוגש ביום 11.2.2014 נאמר, כי בפרק הזמן שחלף מאז ההחלטה על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר נפתח נגדו תיק פלילי נוסף בגין הפרת הוראה חוקית. עוד צוין, כי תנאי השחרור שנקבעו בהחלטה לא מולאו. שירות המבחן העריך, כי חלופת המעצר אליה שוחרר המשיב אינה מאיינת את המסוכנות הנשקפת ממנו וכי קיים סיכון לחזרתו להתנהגות עוברת חוק. זאת, תוך שהודגש כי המשיב זקוק להתערבות סמכותית במסגרת מוסדית. ביום 11.2.2014 קבע בית המשפט לנוער כי יש ליתן למשיב "הזדמנות נוספת" ליצור קשר עם שירות המבחן לאחר שהובהר לו כי עומדות בפניו שתי אופציות – שיתוף פעולה עם שירות המבחן במציאת מסגרת מוסדית חוץ ביתית או מעצר. כמו כן קבע בית המשפט לנוער כי יוגש תסקיר משלים בעניינו של המשיב ובו יעדכנו גורמי המבחן אם המשיב יצא עמם קשר ואם הוא הביע נכונות להשתלב במסגרת מוסדית.

ביום 22.2.2014 נעצר המשיב על-ידי משטרת ישראל באזור התחנה המרכזית הישנה בתל-אביב, כשהוא מפר את תנאי שחרורו. בעקבות כך הגישה המבקשת בקשה נוספת לעיון חוזר. ביום 24.2.2014 הורה בית המשפט על מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת, תוך שדיון בעניינו נקבע ליום 27.2.2014.

בתסקיר משלים שהוגש עובר לדיון שנערך ביום 27.2.2014, נאמר, כי אף שניתנה למשיב "הזדמנות נוספת" ליצור קשר עם שירות המבחן ולשתף פעולה עם גורמי הטיפול, המשיב לא הביע נכונות להשתלב במסגרת מוסדית. נוכח כך שב שירות המבחן על עמדתו כי החלופה בה שהה המשיב, בבית אחותו שברהט, אינה מספקת ואינה מאיינת את מסוכנותו. לפיכך לא בא שירות המבחן בהמלצה לגבי המשיב. בהמשך לכך קבע בית המשפט לנוער כי המשיב ייעצר עד לתום ההליכים.

בחלוף פרק זמן מצטבר של ששה חודשי מעצר הגישה המבקשת את בקשת הארכת המעצר דנא.

5. אשר להליך העיקרי – כעולה מהבקשה, הדיונים בתיק נדחו מספר פעמים בין היתר בשל חילופי ייצוג ובקשות שהגישו סנגוריו של המשיב. בית משפט השלום קבע את התיק להקראה ליום 15.7.2014, ובדיון שנערך באותו היום נקבע התיק לדיון לפי סעיף 144 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 ליום 18.12.2014, ולדיון הוכחות ליום 6.1.2015.

הבקשה דנא

6. בבקשה נטען כי המסוכנות הרבה הנשקפת מהמשיב נלמדת מהמעשים המיוחדים לו, ומתחדדת נוכח כך שהפר את תנאי חלופת המעצר שנקבעו. המבקשת סומכת את ידיה על תסקירי שירות המבחן שבגדרם נקבע כי אין בחלופת מעצר ביתית כדי לאיין את המסוכנות. המבקשת טוענת כי יש ליתן משקל גם לכך שקיימים עוד מספר תיקים פליליים

התלויים ועומדים נגד המשיב (ככל הנראה מדובר בשישה כתבי אישום נוספים). בצד זאת מציינת המבקשת, כי אף שקצב ניהול ההליך העיקרי עד כה היה איטי, הסיבה לכך הייתה בין היתר חילופי ייצוג, ובנוסף, במקרה דנא אין בכך כדי להטות את הכף לטובת חלופת מעצר נוכח המסוכנות הנשקפת מהמשיב וסירובו להשתלב במסגרת מוסדית.

7. בא-כוח המשיב הביע את מורת רוחו מהתנהלותה של המבקשת בהגשת הבקשה ברגע האחרון, תוך שציין כי הגשת הבקשה ערב פקיעת המעצר הובילה לכך שלא עלה בידי הורי המשיב להגיע לדיון, מה גם שמדובר בימי חג עבור משפחת המשיב ועבורו (עיד אל-פיטר). בא-כוח המשיב הדגיש את העובדה כי המשיב קטין, וביקש ליתן משקל לכך שהוא היה משוחרר תקופה ארוכה ולא ביצע במהלכה עבירת מין כלשהי, מה שמעיד על העדר מסוכנות בתחום זה. בא-כוח המשיב הוסיף, כי תקופת מעצרו של המשיב עד כה היא משמעותית וארוכה, במידה כזו שאף אם המשיב היה מודה במיוחס לו, ייתכן כי עונשו לא היה עולה על תקופת המעצר. נוכח מועד שמיעת ההוכחות שנקבע בבית המשפט לנוער, נטען כי כבר עכשיו ברור שיהיה צורך בלפחות עוד שתי הארכות מעצר בטרם יגיע מועד זה. הסנגור, עו"ד פאדי חמדאן, אשר קיבל על עצמו לאחרונה את ייצוג המשיב במכלול התיקים התלויים ועומדים בעניינו, ביקש כי בית המשפט יעניק למשיב שביב תקווה, לו הוא כה זקוק נוכח נסיבותיו האישיות הקשות וגילו הצעיר. משכך ביקש בא-כוח המשיב לדחות את הבקשה. דיון והכרעה

8. כידוע, בהחלטה על הארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים יש לערוך איזון בין הפגיעה בחירות הנאשם, שעומדת לו חזקת החפות, לבין שיקולי המעצר שהצדיקו את ההחלטה המקורית בדבר המעצר עד לתום ההליכים, ובהם השמירה על שלום הציבור וביטחונו. זאת, תוך בחינת מכלול שיקולים, ביניהם מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם, עברו הפלילי, חומרת המעשים המיוחסים לו, החשש מפני שיבוש הליכי המשפט, משך תקופת מעצרו, קצב ניהול ההליך העיקרי והתחזית באשר למועד סיומו (השוו, למשל: בש"פ 5073/14 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 11 (25.7.2014); בש"פ 8619/13 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 14 (8.1.2014)).

כאשר מדובר בעצור קטין, כוונת חוק הנוער היא שמשפטו יסתיים בחלוף ששה חודשי מעצר וברי כי לעובדת קטינותו יש משקל כאשר בית המשפט מתבקש להאריך את המעצר מעבר לתקופה זו. במקרה כזה, נדרשת בחינה קפדנית של השאלה האם ניתן להגשים את תכליות המעצר בדרך של חלופת מעצר אשר תצמצם את הפגיעה בחירותו של הנאשם. כאמור בפסק דינו של השופט ע' פוגלמן בבש"פ 6502/10 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 5 (13.9.2010) ובאסמכתאות המפורטות שם:

"בשיטתנו המשפטית, אין דינו של נאשם שביצע את העבירה בהיותו בגיר, כדין נאשם שהיה קטין בעת ביצוע העבירה. לגבי זה האחרון, יש לבצע בדיקה דקדקנית ומוקפדת, שמא ניתן להשיג את מטרות המעצר בדרך של חלופה, שכן אספקלריית הטיפול בקטינים נושאת עימה ייחוד ומעניקה דגש מוגבר לשיקול השיקומי (ראו בש"פ 3537/05 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 17.4.05); בש"פ 943/05 בן דוד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.2.05)). דברים אלה זוכים לחיזוק כשבשל טעמים שברובם אינם מונחים לפתחו של בא כוחו של הקטין, נדחית פתיחת המשפט ונדחית, והקטין במעצר. אמנם, גם קטין – בוודאי כזה שכבר חצה את סף הבגירות, אינו חסין מפני מעצר, מקום שמעשיו מעידים אליו כי יראת החוק אינה שורה עליו ולא ניתן לתת בו אמון (בש"פ 1651/05 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 7.3.05)). גם בעניינם של קטינים, יש מקום ליתן משקל לאינטרס הכלל ולרצון להגן על הציבור מפני מי

שמסכנו, הגם שהוא צעיר בשנים (בש"פ 7103/00 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 10.10.00)). ואולם, הקושי המוגבר שקיים בנוגע לשהייתם של קטינים במעצר למשך תקופה ממושכת, והעוצמה המיוחדת של האינטרס השיקומי בעניינם של אלה, שנותן את אותותיו כבר בשלב המעצר, אינם סובלים מצב שבו קטין ישהה מאחורי סורג וברח משך שישה חודשים, והמשפט טרם החל. כשמדובר בקטינים, מסיט חלוף הזמן את נקודת האיזון בין השיקולים השונים לטובת הנאשם באופן מואץ יותר, ומחייב בחינה מתמדת של אפשרות לשחררו לחלופה כשהדבר ניתן".

9. מהכלל אל הפרט - על אף "נתוני פתיחה" גרועים שעמדו לחובת המשיב בהתחשב במסוכנות העולה מהמעשה שיוחס לו ומהעובדה שהוא מסובך בהליכים פליליים נוספים על אף גילו הצעיר, כמו גם מהערכת שירות המבחן, ניתנה לו הזדמנות להשתחרר בתנאים. אלא שהמשיב הפר את תנאי השחרור בכמה אופנים. אכן, להפרות אלה לא נילווה ביצוע עבירות, אך נוכח העובדה שמלכתחילה שחרור המשיב לא היה פשוט, הפרות אלה מחמירות את מצבו באופן שלעת הזו אין, הלכה למעשה, חלופה הולמת שניתן יהיה לשקלה. ככל שיחול שינוי בעמדת המשיב ומשפחתו לגבי חלופה חוץ ביתית ומוסדית, ממילא זכאי המשיב לפנות בבקשה לעיון חוזר.

10. בצד האמור לעיל יש מקום לבטא אי נחת בכל הנוגע לקצב התקדמות ההליך העיקרי. כתב האישום הוגש ביום 24.10.2013 ודין ההוכחות קבוע ליום 6.1.2015, זאת ביחס לכתב אישום שרשומים בו שבעה עדי תביעה בלבד, מהם שישה שוטרים (והמתלוננת). גם אם בשלבים קודמים של ההליך היה קושי בהסדרת ייצוגו של המשיב, קשה להשלים עם מצב בו תחלופה עוד שתי הארכות מעצר מעבר לארכה הנוכחית ועדיין לא יוחל בשמיעת הראיות. יש להניח שהדבר נובע מעומס על יומן המשפטים, ובמידה רבה אינו מסור רק בידיו של המותב המטפל בתיק. בנסיבות אלה יתכן שאין מנוס מטיפול מערכתי שיימנע, ככל שניתן, מצב בו משפטם של קטינים עצורים, במיוחד שמדובר בכתב אישום שאינו מחייב שמיעת ראיות נרחבת, יישמע זמן כה רב לאחר מועד הגשת האישום. בימים אלה ממש פסק השופט א' רובינשטיין בעניין דומה כדלהלן:

"עלי לציין על דרך הכלל - חלילה לי מתליית קולר בבית משפט עמוס - כי בתיק קטן ממדים יחסית כגון דא (בסופו של דבר יגיע לפחות מתריסר עדי תביעה) ופרשת הגנה קצרה מן הסתם, ראוי להשתדל, כמצוות הדין וכעולה מהחלטות שיפוטיות בבית משפט זה (ראו ע"פ 4865/09 פלדמן נ' בית המשפט המחוזי בתל אביב (2009)), שלא לקיים מרווחים של חודשים ארוכים כשהנאשם במעצר ללא מעש. דבר זה עשוי להוות לעתים שיקול לשחרור לחלופה. כידוע, תפקידו של בית משפט זה בתיקים לפי סעיף 62 הוא בקרת ההליך בבית המשפט הדיוני ובחובה זו שהטיל המחוקק עלינו לעמוד" (בש"פ 5029/14 מדינת ישראל נ' אפשק (27.7.2014)).

הדברים יפים, אף מקל וחומר, לענייננו, בו מדובר בקטין ובכתב אישום "קטן מימדים" עוד יותר. נמצא, כי אין לשלול את האפשרות שאם בעתיד לא יתקדם משפטו של המשיב בצורה מהירה יותר כמתחייב מעובדת מעצרו, יהיה צורך לשקול שלא להוסיף ולהאריך את המעצר. בשלב הנוכחי, כשמדובר בהארכה ראשונה, כשיש לקוות שמועד השמיעה יוקדם כמתחייב וכשנראה שהשמיעה עצמה אינה אמורה להימשך מעבר לדיון אחד ואולי דיון נוסף לסיכומים, נוכח האמור לעיל ביחס למשיב - לאבדן האמון בו נוכח הפרת תנאי השחרור ולמסוכנותו - נראה כי אין מנוס מהארכת

11. לא ניתן שלא לסיים החלטה זו מבלי לשוב לתקלה שהביאה לכך שהבקשה הוגשה באיחור ניכר, ערב פקיעת המעצר. כאמור, הדבר מעמיד את בית המשפט בפני מצב כמעט בלתי אפשרי ופוגע גם בנאשמים ובאי כוחם. הסנגור נאלץ להתייבב בבית המשפט העליון בהתראה של שעות, כאשר לא אחת הדבר אינו מתיישב עם התחייבויות קודמות או עם תוכניותיו האחרות, ללא יכולת להתכונן כראוי לדיון. כמו כן, התנהלות זו עלולה לפגוע בבעלי דין אחרים, שכן כיוון שבית המשפט נאלץ לקבוע דיון דחוף, לעיתים הדבר גורר אחריו דחיית דיונים אחרים או עיכוב בשמיעתם. ומעבר לכל אלה, ואולי זה העיקר, יש בכך מסר בעייתי לגבי יחסן של רשויות המדינה אל מצוות המחקק ולוחות הזמנים שנקבעו על-ידו. הדברים מקבלים מימד חומרה נוסף, כאשר רק ימים ספורים קודם למקרה דנא אירעה תקלה דומה (בעלת מימד חומרה נוסף, שכן הנאשם בפרשה האמורה הוחזק במעצר גם לאחר תום תקופת המעצר, מבלי שזה הווארך), כפי שפורט בבש"פ 5218/14 מדינת ישראל נ' פלוני (28.7.2014). קשה להלום שבמאה ה-21 אין בידי רשויות התביעה מנגנון (ממוחשב או אחר) שיתריע מבעוד מועד, הן בפרקליטויות המחוז והן בפרקליטות המדינה, על מועד צפוי לסיום תקופת מעצר של נאשם שנעצר עד לתום ההליכים ועל הצורך בפניה לבית משפט זה בבקשה לפי סעיף 62 לחוק המעצרים. אכן, בית משפט זה יוצא כמעט תמיד מגדרו מקום בו מוגשת בקשה להארכת מעצר ברגע האחרון, או לאחר הרגע האחרון (ראו גם בבש"פ 6882/12 מדינת ישראל נ' איילון (23.9.2012), להלן: עניין איילון), אך על המבקשת להביא בחשבון שאין הכרח שבית משפט זה ינהג בדרך זו בכל מקרה נוכח ההשלכות השונות שיש לכך, כמפורט לעיל. כשם שלא אחת נאמר למערער הפונה ברגע האחרון בבקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר שבקשתו תידון רק לאחר שיתייבב תחילה לריצוי העונש (למשל ע"פ 6942/12 בעראני נ' מדינת ישראל (21.9.2012)), כך, במקרה המתאים והמתחייב, יכול וייאמר למבקשת - כאשר היא פונה לבית המשפט "בדקה התשעים" מחמת תקלה ומחדל מצידה - שבקשתה להארכת המעצר תוכל להתברר רק לאחר תום תקופת המעצר, על כל הנובע מכך. לא למותר לציין, עם זאת, שבית המשפט מחויב בכל מקרה לשקול את האינטרס הציבורי ועליו להימנע מ"להעניש" את הציבור ולסכנו בשל מחדלי התביעה הכללית.

בנוסף, אין לשלול את האפשרות לחייב את המבקשת, במקרה המתאים, בהוצאות ההגנה. יתכן שניתן לפנות במקרים אלה אל הוראת תקנה 21 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, המסמיכה את בית המשפט לחייב בעל דין שגרם לדחיית מועד משפט בתשלום הוצאות. כשמדובר בתקלות שתוצאתן היא שבקשה שהיתה צריכה להיות מוגשת זה מכבר, כשכל המעורבים יוכלו להיערך כראוי לדיון בה, הוגשה באיחור ניכר, יש בכך מעין "דחייה" של הדיון שהיה אמור להתקיים במועד מוקדם יותר, או מניעת קיום דיון במועדו הנכון והראוי. איני נוטע מסמרות בעניין זה, אך ראוי יהיה לשקול אם תועלה בעתיד טענה בנדון.

בעניין איילון הוספתי את הדברים הבאים:

"אכן, אין דרך להימנע לחלוטין מתקלות. אלא שכיוון שמדובר בחירותו הבסיסית ביותר של המשיב, נדמה כי ראוי היה שהמבקשת תדווח לבית המשפט ביוזמתה מה בדיוק אירע: האם התקלה אירעה מחמת הפרת נהלים שנקבעו למנוע תקלות דומות, או שמא מחמת העדר נהלים; האם נוכח התקלה יש לנקוט בצעדים למניעת תקלות דומות בעתיד, ומהם אותם צעדים; מה נעשה, ככלל, למנוע תקלות אלו; האם מדובר

בתקלה 'מקומית' או בסוגיה שמצריכה טיפול מערכתי וכו'. אין להסתפק בהתנצלות. נראה כי בית המשפט, כמו גם המשיב ובאת-כוחו, זכאים לדיווח מפורט ולהסבר מדוע נפגעה חירות המשיב ומדוע כל הגורמים נדרשו לקיום דיון בהתרעה כה קצרה, תוך שיבוש לוחות הזמנים הרגילים. יש להצטער על כך כי דיווח כאמור לא נמסר עד כה".

דברים אלה יפים גם למקרה דנא. גם הפעם לא התקבל הדיווח האמור, שאמור להימסר מבלי שבית המשפט יורה על כך, אלא ביוזמת המבקשת.

12. לסיכום: הבקשה מתקבלת. מעצר המשיב מוארך בארבעים וחמישה ימים, החל מיום 30.7.2014, או עד למתן פסק דין בת"פ 51681-10-13 בבית משפט השלום ברמלה, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ח' באב התשע"ד (4.8.2014).

ש ו פ ט